

1.

Na cestě k moci

Janicka pálily oči, bolelo ho v zádech, k tomu měl hlad. Věděl, že by snídani neměl vynechávat. Přestože byly večere důležitější, i v průběhu prvního jídla dne se mohly udát podstatné věci. Ode dne, kdy se s pomocí Byvneta vypořádal s Lavarotim, sice výrazně upevnil svou autoritu, ale uvědomoval si, že klanovou politiku nesmí zanedbávat. Jenomže tentokrát se od překlada starých textů odtrhnout nedokázal. V množství knih, svitků, složek nejrůznějších dokumentů, které nakoupil na dražbě majetku vymřelého Cermichaelova rodu, objevil poklad, tedy on sám to za poklad považoval. Složku zašlých listů papíru, které původně obsahovaly účetní záznamy a někdo je později využil pro své soukromé poznámky. Originální text vymazal a pak přes původní, v šikmém světle stále čitelné sloupce čísel a položek psal vlastní, nepřiliš úhledný text. Často s kaňkami inkoustu, doplněný kresbičkami, někdy jen chaotickou změť čar po stranách. Na pohled to vypadalo jako zápisky nepřiliš soustředěného a zdatného studenta. Janick chtěl původně složku přesunout do bedny neupotřebitelných věcí, pak si ale všiml, co je mezi nensmyslnými kresbami napsáno. Byly to vždy dva odstavce, první představoval text v klanové řeči čarodějů, druhý v obecném jazyce. Stejně řeči, kterou se i v současnosti stále mluvilo prakticky na celém civilizovaném Kontinentě. Archaický sloh nebyl pro

Janicka s jeho překladatelskými a luštitelskými zkušenostmi problém. Šlo hlavně o strohé pokyny: Co a v jakém množství nakoupit, někdy poznámky k cenovému vyjednávání. Nešlo jen o potraviny a další běžné potřeby každodenního života, ale i o exotičtější věci: sušené rostliny, drogy, substance extrahované z různých látek, polodrahokamy, jiné kameny, chemikálie. Podobné věci se pro sebe a klan snažil v posledních letech obstarávat i sám Janick. To ho přivedlo k myšlence, že šlo o pokyny od čaroděje, pravděpodobně vysoce postaveného čaroděje, možná klanového mistra, nebo i velmistra.

Na listě, který ho nejvíc zaujal, byla v rohu napsána běžnou řečí stručná poznámka:

Starej si myslí, že každěj mluví klan-swaglish ze spaní stejně jako on. A já to musím překládat!

U věty byla nakreslená schematická postavička na šibenici, na kterou ukazovala šipka. Pod šipkou bylo něco napsané, ale kdosi text pečlivě vyškral. Janick odhadoval, že to bylo jméno oběšence. Poznámka ho přivedla k myšlence, že druhý odstavec by mohl být překladem prvního v klanové verzi jazyka čarodějů swaglish do obecné řeči. Nasvědčoval tomu i fakt, jak moc byl druhý odstavec proškrtaný a mnohonásobně přepisovaný. První polovinu noci mu trvalo, než tuto svou hypotézu ověřil, a v průběhu druhé začal rozšiřovat svůj budovaný slovník. Za pár hodin udělal víc práce než předtím za celá léta.

S tím, co má, přelétl archy papíru rozložené na pracovním stole, začne starým textům rozumět lépe než kdokoli jiný. Co dokázal do teď, byl jen pouhý začátek, cítil, že skutečné tajemství magie leží na dosah.

„Pane,“ uslyšel ve své mysli Byvnetův hlas, soustředil se na něj a vzápětí získal i vizuální obraz toho, co tělesně postižený muž viděl. Černobíle, rozmazaně a zdeformovaně a teď také trochu jinak, jako by Byvnet vnímal víc věcí než normální lidé. Janick si

byl vědom, že za udržení svého postu velmistra vděčí právě jemu. A budování loajality vůči sobě začal právě u svého osobního komorníka. Přidělil mu původní pokoj Lavarotiho a také osobního sluhu, aby bylo postaráno o jeho pohodlí. Část pravomocí a výhod, kterými dříve disponoval Lavaroti jako jeden z hlavních mistrů klanu, přerozdělil mezi Klinsmana a bohužel Buerpa. Nikdo vhodnější se naneštěstí nenabízel. Přestal přemýšlet o klanové politice a vrátil se zpět k Byvnetovu volání.

„Ano, slyším,“ oznámil v myšlenkách.

„Máte návštěvu, muže, který-“

„Vím, kdo přišel,“ zarazil Janick svého služebníka, protože sdíleným pohledem poznal Grumana. Stál přede dveřmi vily stranou od obdélníku světla dopadajícího z chodby.

„Přiveďte ho do mé pracovny. Pokud by se vám to podařilo tak, aby vás u toho nikdo neviděl, bylo by to pozitivní.“

„Rozumím, pane,“ dostal odpověď a kontakt se přerušil.

To znamenalo, že Byvnet jejich vzájemné spojení do jisté míry ovládá. Janick nad tím však nemínil dál bádát, přestože to bylo zajímavé. Měl před sebou téměř nekonečné množství problémů, kterými se měl zabývat, čas mu zbýval jen na ty nejnnutnější. Už jen rozhodnout, které to jsou, bylo téměř nad jeho síly.

Třeba mladá žena, se kterou se setkal na dražbě. Bylo mu jasné, že v sále bude větší koncentrace lidí nějakým způsobem citlivých vůči magii, nebo se o ni alespoň zajímajících. Právě proto se vybavil jedním z mála artefaktů, o kterém měl kompletní informace. Byl to náramek z pružné slídy, který se navlékal na levé zápěstí. Janick nevěděl, proč na levé, ale starý návod splnil přesně, naučily ho tomu zkušenosti. Náramek pak při fyzickém kontaktu s další osobou odstupňovaným sevřením předával informaci, jakým magickým potenciálem dotyčný disponuje. Stupnice podle starého návodu k použití končila citelným až bolestivým stiskem, který označoval extrémně disponovaného jedince.

Janick měl stále na zápěstí modrý pás modřin a krvavý červený pruh. Otázkou však bylo, zda ta žena byla opravdu čaroděj, nebo jen disponovala neskutečným talentem. Janick vlastně ani přesně nevěděl, co znamená termín magický potenciál. Šlo o jeho vlastní překlad.

Zanedlouho uslyšel typické šouravé kroky Byvneta. Po typickém zaklepání komorník vstoupil v doprovodu vysokého mlčenlivého ninji.

„Posaďte se, oba dva,“ řekl Janick, sám se usadil za stůl a zazvonil na sekretáře. Věděl, že Nolt bude podrážděný kvůli práci, která mu dle jeho vlastního názoru nepříslušela. Bylo mu to jedno, měl podezření, že sekretář poskytoval informace Lavarotimu a teď je předává někomu dalšímu. Buerpovi, zřejmě. Možná by ho měl zabít. Ihned se mu vybavil jed, který by se k tomu hodil. Bohužel musel řešit příliš mnoho problémů, povzdechl si. Teď mu potřeboval zadat práci, aby nemohl špehovat za dveřmi. Soustředil se na návštěvu.

„Proč jste přišel?“ zeptal se.

Ninja vypadal nezúčastněně až netečně, jako obvykle. Měl nějaký vnitřní život, nebo z něj zbyla jen loutka? Janick nevěděl, ale dostal další ze svých skvělých nápadů. Bojovníci-loutky by šli využít mnohem lépe než normální vojáci, poslušnější, beze strachu ze smrti. Možná by je dokázal vyrobit a nechat jim jistou základní schopnost myšlení...

„Na váš rozkaz,“ dostal strohou odpověď.

Janickovi se nepodařilo zakrýt překvapený výraz.

„Mám být vaše oči i uši, informovat vás o všem neobvyklém,“ dostalo se mu vysvětlení.

Nolt dorazil s obličejem kyselejším než obvykle, ale protestovat se neodvážil. Pokud si Janick přirozený respekt u některých členů klanu nezískal, Byvnet ho měl. Janick Noltovi stroze přikázal, ať připraví čaj, kávu a přinese i něco malého k zakousnutí.

„Pospěšte si,“ řekl na závěr.

Bylo mu jasné, že si sekretář dá obzvlášť na čas. Ale nebude moci stát za dveřmi a poslouchat jejich konverzaci.

Byvnet se zvedl ze svého křesla, aby Noltovi podržel při odchodu dveře, a držel je tak dlouho, dokud se za odcházejícím nezavřely další na konci chodby.

Janick už věděl, jak s Noltem naloží. Bude na něm zkoušet některé z pomalých jedů, u kterých se uplatňovala i magie. A vše bude pečlivě dokumentovat. Nápad mu zlepšil náladu.

„A co zvláštního jste zjistil,“ pokračoval v hovoru s ninjou poté, co měl jistotu, že je nikdo další neposlouchá. Ninja pohlédl směrem k Byvnetovi, jako by za jeho od narození poškozeným obličejem viděl víc než jiní.

„To je v pořádku, je to můj důvěrník,“ zareagoval Janick.

Gruman to nijak neokomentoval a obrátil svou pozornost zpět na čaroděje.

„Zmizeli toulaví psi, v ulicích už žádní nejsou.“

Janick potlačil podrážděnou poznámku o tom, že takové podružnosti ho nezajímají. Jeho netrpělivost vyplývala z toho, že se chtěl opět vrhnout do studia starých listů a dál pracovat na svém slovníku.

„Proč si myslíte, že je to důležité?“ zeptal se.

To byla další věc, ve které si umínil, že změní své chování. Bude naslouchat názorům jiných. Pokud tedy nějaké mají. Může mu to pomoci dozvědět se o nich víc a pak je snadněji zničit. A také případně získat inspiraci, jiný pohled na to, co ho zajímá.

„Potulní psi jsou chytrá zvířata, město je pro ně džungle, ve které dokážou dokonale přežít. Je zvláštní, když v průběhu pár dní zmizí. Před týdnem ještě bojovali o každou skládku na pobřeží a teď jsou pryč.“

Janick přikývl, protože nevěděl, co na to říct.

„A máte ještě nějakou další informaci?“

„Dal jste mi úkol, měl jsem vás informovat o všem, co je zvláštní, co se vymyká běžnému běhu věcí,“ podotkl ninja.

„To je pravda,“ potvrdil Janick. „A já si vaši práce patřičně cením.“

Uvědomil si, že někoho takového jako ninja by potřeboval. Loajálního osobního strážce. Ninja vypadal víc než schopně, možná by mu pomohl i v případě, pokud by se v budoucnu opět střetl se svou noční mûrou, zabijákem z bažiny.

„Máte tedy ještě nějakou další informaci?“ podařilo se Janickovi vypustit z otázky sarkasmus.

„Také zmizeli potkani, alespoň většina z nich,“ odpověděl klidně ninja.

„Potkani?“ zarazil se Janick. „Myslel jsem, že ve stokách žijí krysy?“

„Krysy jsou menší, mají delší ocas a vyhledávají suchá místa, některé druhy dokonce žijí na stromech. Potkani jsou o něco větší a těžší, s kratším ocasem a nevadí jim vlhké prostředí. Také se množí mnohem rychleji než krysy.“

Janick nečekal zoologickou přednášku.

„Odkud tohle všechno víte?“

„Jako dítě jsem krysy a potkany lovil, vyplatilo se mi vědět o jejich zvycích co nejvíc,“ odpověděl ninja a Janick měl pocit, že tón jeho hlasu byl ještě bezvýraznější než obvykle.

Nebyl loutka, měl své vlastní myšlenky a pocity, rozhodl se. I proto bylo výhodné naslouchat ostatním lidem, mohl se o nich dozvědět víc.

„A jak jste zjistil, že zmizely? Ať už krysy nebo potkani?“ vrátil se k původní otázce.

„Tady v Grafzatze je horko, veškeré potraviny jsou skladovány v hlubokých sklepích. Sklepy jsou velmi často napojeny na kanalizační systém. Jenomže v něm jsou potkani. Všechny spíže a prostory na skladování potravin jsou samozřejmě upraveny

tak, aby se do nich potkání nedostali, ale oni si do nich sem tam cestu najdou. Všichni s tím počítají. V posledních pár dnech se ale nic takového neděje.“

„Vy chodíte zpovídat hostinské o tom, jak jim potkání kradou zásoby?“ nechápal Janick.

„Začal jsem poté, co jsem se dozvěděl, že v mém penziónu sloužící zapomněl usadit pojišťovací mříž, a přesto se ze skladu neztratilo vůbec nic. To mě zaujalo. A co jsem zjistil, je zvláštní, proto jsem vás informoval.“

Janick vážně přikývl. Něco z toho, co se právě dozvěděl, spustilo poplašný zvonek v jeho mysli. Jako by něco přehlédl, jako by měl k dispozici vodičko, ale neviděl ho.

„Rozumím,“ odpověděl vážně.

„Zpozoroval jste ještě nějakou další zvláštnost?“

„Ne,“ odpověděl ninja a Janickovi bylo jasné, že víc z něj nedostane.

Otevřel jednu z četných přihrádek svého stolu

„Tady je odměna za vaše služby,“ podal ninjovi ruličku.

Další věc, kterou se naučil. Platit tak, aby nikdo nevěděl, kolik dává. V ruličce bylo dvacet zlatých.

Ninja peníze mlčky přijal a schoval je do kapsy svého kabátu. Janick zaregistroval, že má spoustu kapes, které splývají s jeho nenápadným proužkovaným vzorem. A ten proužkovaný vzor byl patrný jen zblízka a pouze pokud se pozorovatel soustředil.

„Znáte tu ženu?“ zeptal se.

„Nevím, jakou ženu máte na mysli.“

„Tu, se kterou jsme se potkali na dražbě.“

Otázku položil špatně, pokáral se v duchu Janick. Svým nepřesným vyjádřením dal ninjovi čas na reakci. V tuto chvíli to nehrálo roli, protože nepředpokládal, že by neznámou znal. Ale v budoucnu si na něco takového potřeboval dávat pozor.

„Ne, neznám ji,“ odpověděl bez zaváhání ninja.

„Můžete zjistit, co je zač?“

„Určitě, ale bude to chvíli trvat. Za předpokladu, že nebudete chtít, abych se o ni zajímal otevřeně.“

„Ano, přesně tak to potřebuji, skrytě.“

„Ozvu se, až budu vědět, kdo to je.“

Byvnet se podíval ke dveřím. Janick neanalyzoval proč.

„Vstupte,“ řekl.

Sekretář opravdu otevřel dveře, před sebou tlačil servírovací stůl s čajem, kávou a snažil se přitom vypadat nepřiliš našťavně. Za dveřmi ho nenechali poslouchat ani chvíli.

„Právě jsme dohovořili,“ ukončil setkání Janick.

„Čaj servírujte jen mně, můj osobní sluha,“ podíval se na Byvnetu, „vyprovodí návštěvu.“

2.

Snídaně na pobřeží

Silnější závan větru přinesl chlad. Grumana to překvapilo, měl za to, že v Grafzatte existují jen dva druhy počasí – vedro a ještě větší vedro. Sledoval řady vln s hřebeny načechranými do podoby zpěněných chocholů, skály věnčené bílými nákrčníky pěny. Velitel rybářské bárky vyštěkl povel, Gruman mu nerozuměl, ale v pravý čas se příkrčil, nad hlavou mu prosvištělo masivní ráhno, jak loď měnila kurs a probíjela se větrem a příbojem ke břehu, tvář mu smáčela štědrá dávka slané vody. Jen zamrkal a snažil se nevnímat pálení soli, pozorně sledoval rychle se přibližující linii pobřeží. Právě míjeli roztroušené skupiny nebezpečných skal ověncených bílou pěnou, snažil se odhadnout, jakou cestu předák zvolí, ale nikdy se netrefil. Po noci těžké práce cítil únavu v pažích, záda ho bolela, rty měl rozpraskané soli a dehydratací. Na rozdíl od ostatních se nevybavil čutorou. O vodu si neřekl a nikdo mu ji sám nenabídl. Přesto teď čekal připraven na povel, o němž věděl, že přijde. Až se dostanou do závětrí malého přístavu, budou muset překonat protiproud. Právě z toho důvodu držel stejně jako další tři muži dlouhé veslo, připravený zareagovat.

O příď se rozbila poslední napěněná vlna.

„Plachtu dolů, vesla do havlinek a na můj povel!“ štěkl rozkaz. Gruman poslechl a s ním i ostatní.

„Záběr! Záběr! Záběr!“

Gruman se poddal rytmu, loď díky jejich usilovné snaze zpomalovala jen zvolna a rozvázně se blížila k molu, kde už čekal shrbený šedovlasý stařík. Obratně zachytil hozené lano, přitáhl ho a obtočil kolem pacholety. S dalším už si poradil jeden z rybářů.

Loď ještě nebyla pořádně ukotvena a na lávku se hrnuli překupníci.

„Co máte? Kolik toho máte?“

Gruman naslouchal dohadování předáka a majitele bárky v jednom, sekundoval mu ještě kormidelník.

Slunce se právě vyhouplo přes čáru horizontu, ještě nemělo kruhový tvar, ale připomínalo stupňovitou pyramidu postavenou na modré čáře horizontu. Byl vděčný za každý jeho paprsek.

Vystoupil spolu se zbytkem posádky a čekal, až skončí obchodní transakce. Netrvala dlouho, předpokladem dobré ceny za ryby byla jejich čerstvost a rychlost, s jakou se dostanou na trh. První v přístavu s dobrým úlovkem na palubě vždy vydělal nejvíc. V blízkosti se objevovaly další rybářské lodi. Grumanovi bylo jasné, že ty pomalejší z nich už tak dobrý obchod neudělají. Pohledem těkal po břehu a hledal Corinne. Nedomlouval se s ní, že na něj bude čekat, ale předpokládal to. Uviděl ji stranou od mola, aby nepřekážela.

„Chlapi, výplata!“ zahulákal kapitán, když byla předána poslední bedna s rybami.

Gruman se postavil na konec zástupu a čekal, až na něj přijde řada.

Majitel lodi mu podal dohodnutou mzdu, jeden stříbrňák a tři měďáky.

„Kdybys měl zájem, vyplouváme pozítří při odlivu,“ řekl rybář. „Pořád mi bude chybět Još, má poraněnou ruku.“

„Dám vědět,“ zamumlal Gruman, stiskl mince v dlani a bez rozloučení zamířil po molu ke břehu za Corinne.

Posadil se vedle ní na pachole. Přímo u břehu kotvily lodě jen v jarní a podzimní sezóně, kdy převládal vítr od pevniny.

„Vypadáš unaveně,“ podotkla.

„Jsem unavený, je mi zima, mám žízeň a hlad, v botách mi čvachtá,“ odpověděl vážně. „Kdybych teď umřel, nařež mě na kousky a prodávej je jako nasolené maso, přesně takhle se cítím.“

Potlačila smích, z plátěné kabely vytáhla zazátkovanou keramickou láhev opletenou proutím a malý porcelánový hrneček. Naplnila ho a podala mu ho.

Gruman ho s povděkem přijal a napil se.

Horký čaj s kapkou něčeho ostřejšího. Sledoval připlovající lodi, předáky handrkující se s překupníky, rybáře trousící se domů nebo do okolních hospod.

„Je to dobré, díky.“

Seděli vedle sebe, nemluvila a on jí za to byl vděčný. Během pár desítek minut ruch na molu utichl.

„Proč rybáři neprodávají své zboží sami? Kdyby ho dovezli na trh, dostali by lepší cenu,“ nadhodil.

„Je to tak zavedené, zvyk. Kdybych tam stála, přenechali by mi jako rybářské vdově pár kilo méně kvalitních ryb, ty bych nasušila a sama pak prodávala. Také zvyk.“

„Nebo jsou prostě na další práci už moc unavení,“ dodala po delší pauze.

Gruman přikývl. Slunce už hřálo a nemusel se soustředit, aby se netřásl zimou.

„Kde je Haak?“

„Snaží se zastat mou práci, ale moc šancí mu nedávám. Musí ryby koupit lacino, aby se je vyplatilo pak nasolené a nasušené prodat. Zkouší to jinde, na mole u Jiřské ulice. Tam mě tolik neznají.“

Většina těchhle mužů,“ ukázala na odcházející rybáře, „mého muže znala. Proto mi dávají lepší cenu, než je obvyklé.“

Gruman přikývl. Bylo dobré pro komunitu, když si v ní lidé vzájemně pomáhali. Nabídnutá pomocná ruka mohla mít spoustu podob. Například lepší cenu ryb pro vdovu starající se o své dítě.

„Mám hlad. Prodavači už otevírají stánky, pojďme na něco k jídlu.“

„Doma by se něco našlo,“ podotkla.

Věděl, že to říká kvůli penězům.

„Pojďme,“ zvedl se a nabídl jí ruku jako oporu.

Zastavil u prvního stánku, kde se dalo s jídlem posadit. Sice jen na pár nalakovaných palmových špalků, ale z místa byl výhled na moře, a to se Grumanovi líbilo. Moře pro něj zůstávalo exotické a točily se kolem něj jeho myšlenky na budoucnost.

Za dvě porce snídaně a konvici s kávou zaplatil sedm měďáků. Mince, které mu z výplaty zbyly, zamyšleně položil na špalek mezi ně a pustil se do jídla. Nejvíc mu chutnaly horké masové kuličky. Prodavač tvrdil, že jsou z vepřového masa, ale Grumanovi bylo jasné, že jsou ze zbytků ryb, mouky a promaštěné vepřovým sádlem. Bylo mu to jedno, s pálivou omáčkou chutnaly skvěle.

„Dostal jsi provizi? Dunegi dnes měl dobrý den. Vrátil se s bohatým úlovkem jako první,“ zeptala se mezi sousty Corinne.

Líbilo se mu, jak si poté, co se smířila s tím, že utratil hříšné peníze za snídani, jídlo užívá.

„Ne, jen dohodnutou mzdu,“ odpověděl.

Poslední kulička byla jako vždy nejlepší. Ale ještě mu zbývaly kousky ryby a miska s tmavě hnědou omáčkou, která voněla opravdu zajímavě. Byl zvědavý, zda mu bude chutnat nebo ne.

„Měl ti dát provizi, i když jste se dohodli na pevné mzdě.“

„Jsem cizinec,“ připomněl.

„Přináší to štěstí. Být laskavý, když můžeš.“

Usmál se na ni. Zajímavý pohled na věc.

„Proč jsi vlastně jel na moře? Nepřipadáš mi jako někdo, kdo si chce takhle vydělávat na živobytí,“ zeptala se.

Oba postupně dojedli a Gruman si uvědomil, že má stále hlad.

Odnesl prázdné misky a vrátil se s polévkou pro dva, jak inzeroval obrázek nad oknem, kde se vydávalo jídlo. Nechal do ní přidat jednu speciální porci masa i nudlí a teď v ní dvě lžíce doopravdy stály. Podal jednu Corinne a sám si nabral. Za druhý chod snídaně zaplatil tři měďáky, z odměny za celonoční dřinu mu jich zbývalo pět.

„Místní muži se plaví na moři už od dětství a znají ho pravděpodobně lépe, než bych se to naučil za pět let lovu ryb,“ poznamenal.

„To asi ano,“ souhlasila. „Právě proto mě překvapilo, že ses vydal s rybáři.“

Gruman si uvědomil, že je mu dobře. Zima už mu nebyla, v žaludku ho hřálo dobré jídlo, užíval si neuspěchanou konverzaci s Corinne, kde nemusel nic předstírat. Oba mluvili o věcech, jak je viděli a cítili.

„Dunegi je dobrý rybář, že?“ zeptal se.

„Ano, patří k těm nejlepším,“ potvrdila.

„A proto si může vybírat chlapy do posádky.“

„To je pravda. Ti, kteří s ním vyplouvají na moře, si vydělají víc než ostatní. Tedy pokud to nejsou cizinci, co nedostanou provizi za obzvlášť dobrý lov,“ pousmála se a nabrala si krevetku vykukující ze spleti nudlí.

„Mám štěstí,“ ukázala mu ji.

Jedla teď mnohem pomaleji než Gruman.

„Štěstí není nikdy dost,“ souhlasil.

„S Dunegim tam byl takový mladý kluk. Menší, ale obratný, vlasy zapletené do copánku, pihatý,“ popisoval.

„Murdi,“ přikývla. „Znám ho od dětství, nemůže mu být víc než sedmnáct. Od mala jezdil se svým otcem a teď už sám. Chce se osamostatnit, pokukuje po nějaké dívce z vnitřního města.“

„Líbí se mi. Je chytrý, zkušenosti má, moře zná. Kolik dostávají rybáři, kteří vyrážejí na moře na lodi, která jim nepatří?“

Corinne se na něj zamyšleně podívala.

„Obvykle třetinu výdělků po odečtu nákladů včetně mzdy posádky. Ale loď stojí ohromné množství peněz. A někdy musíš dlouho čekat, než ji pro tebe postaví.“

Gruman přikývl a odložil lžíci, miska byla prázdná.

„Nabídl bych mu polovinu. Sestavil by si vlastní posádku a pracoval pro mě. Pro nás,“ opravil se a podíval se na Corinne. „Peníze na koupi lodi mám.“

„Ten těžký balíček, který jsi ukryl do sklepa pod kámen v rohu?“

Gruman zdvihl obočí, aby dal najevo své překvapení.

„Nevšiml jsem si, že mě u toho někdo sledoval.“

„Bývala to skrýš mého muže. Dělal jsem pořádek a zbavovala se všech starých věcí, uklízela. Tohle tam předtím nebylo.“

Tomu Gruman rozuměl. Někdy bylo třeba udělat pořádek, odpoutat se od vzpomínek na minulost.

„Je tam dost peněz na loď,“ řekl pouze.

„Nedívala jsem se,“ pokrčila rameny. „A máš i nějaké další plány? Třeba pro mě?“

„Mám,“ přikývl vážně.

„Ty s Haakem budete dodávat rovnou na trh ryby, co pro nás Murdi uloví. Až je prodáte, sedneme si, dáme si něco dobrého k jídlu a budeme se dívat na moře. Taky u toho můžeme mluvit, pokud se nám bude chtít.“

„A co budeš dělat ty?“

„Já na to všechno budu jen dohlížet,“ odpověděl s náznakem provinilého úsměvu.

Dobře věděl, že zpočátku bude mít spoustu práce. Nikomu se nebude líbit nová konkurence a on bude muset zavedeným obchodníkům rychle a důrazně vysvětlit, že nemají zkoušet žádné špinavé triky. S tím ale problém mít nebude, tím si byl jistý. Jen netušil, co se vyvrbí z jeho poslední práce pro klan. Z toho, co vypustili do podzemí města. Pokud tam opravdu něco vypustili. Doufal, že nic. Raději myšlenku i se vzpomínkou zapudil.

„Ale mám naprosto přesnou představu toho, co bych rád dělal právě teď,“ podíval se na ni.

Viděl, jak jí cukají koutky úst. Nasadila vážný výraz a položila mu dlaň na paži.

„Po náročné noci na moři? Předpokládám, že se chceš umýt, převléci do něčeho suchého a pak odpočívat,“ odhadla.

„Skoro ses trefila,“ odpověděl, společně se zvedli a ruku v ruce odešli směrem k jejímu domu.

Na dřevu bronzově svítily měďáky, které Grumanovi zbyly ze mzdy za těžkou směnu na moři.